

1

מזדף

רעם מנועים שובר את הדממה. ררררר!!

מזנק אחורה, נחרד עד עמקי נשמת. אופנוע מגיח היישר לכיווני. ג'ק משתחל במהירות ונעמד לפניי כדי לחסום פגיעה ישירה, אבל האופנוען החצוף מושיט את ידו, תולש מידי את תיק המסמכים ומתרחק בשעטה.

הגיל אינו מונע ממני להצמיד את הכיפה אל ראשי ולקפוץ בעצמי אל פנים הרכב. ואל תשאלו כיצד גופו של אדם בן ארבעים ושמונה מסוגל לביצועים כאלה. זה לא הזמן לדבר על כך, אבל אף על פי שאני נמצא בגוף של אדם מבוגר - למעשה אני רק בן שמונה עשרה.

איני ממתין לברוך שיסגור את הדלת ועושה זאת בעצמי. "סע!"

מורה לנהג, משאיר אחריי מזכיר ועוזר פעורי פה. אין היגיון ברדיפת רכב אחרי אופנוע, ובכל זאת: "אני רוצה את האופנוען".

בלי מילים מיותרות הנהג פותח במרדף, חותך את הכביש ומבצע עיקולים חדים. האופנוען נראה לרגע אחד ונעלם לפתע בצד ימין.

"הוא ימשיך דרך מפעל הבדים. תיכנס לרחוב הזה ונחכה לו בסיבוב".

מכונית הרולס־רויס עוברת טלטלות שלא יזיקו לאיכותה, אבל בכל זאת, זה לא אופנוע.

אני מצמצם את עיניי בריכוז. "הנה הוא, מימין. סע!"

חריקה.

"שוב ימינה!"

בזמן שהנהג שלי רודף אחרי האופנוען, תנו לי לספר לכם קצת על עצמי. קוראים לי ד-וואאאו! שים לב איך אתה נוסע!"

מי בחברה דאג להקצות לי אותו? מה הוא, נהג שודים?! אני אפטר אותו היום.

ובכן, שמי ד-"זהירות!"

בום! נחבט בזכוכית החלון. "אתה מפוטר!!" יורה לעבר הנהג האשם בכך ומצר את שתי עיניי.

עצירה פתאומית הודפת אותי אל ריפוד המושב בחבטה קלה. אופס... פיטורים אחר כך, אני צריך את האופנוען.

"למה עצרת? אה, לא דיברתי אליך, אני בטלפון", ממציא תירוץ עלוב. שידמיין אוזניה קטנה או מה שהוא רוצה.

נהג השוידים ממשיך בנסיעה ואני ממשיך לרצות להקיא. אני אפטר אותו אחר כך. באינסטינקט שולח יד אל הזקן השחור הכמעט־שפיצי, בודק שאף שערה סוררת לא חמקה מהצורה ההנדסית.

לאחרונה צמחו לי כמה שערות לבנות שמעטרות את הזקן בגוון חדש. זה דווקא נראה טוב מול מצלמות של עיתונאים טיפשים. כשאני באמצע, ונתן וג'ק הג'ינג'ים משני צדדיי, נוצרת אשליה של מוקד אש.

ובכן, קוראים לי- בעצם לא משנה, יש לי הרגשה שברגע שאתחיל להגות את שמי, יפרוש הרכב כנפיים ויתחיל להתעופף.

אז רק תנו לי להפתיע ולגלות לכם שבאופיי הטבעי אני עדין מאוד, והסיפור המקורי בכלל לא היה אמור להכיל מרדפים ופיטורים.

לפני כמעט שמונה עשרה שנה - לפני שהכול השתבש - הייתי אדם אחר לגמרי.

בסיפור המקורי אני אברך כולל, לומד שלושה סדרים, נשוי ואב לילד מקסים. באותו סיפור אני שואף לגדול בתורה וביראת שמיים. סיפור פנימי כזה, בלי יותר מדי תהפוכות; רק אשתי, הילד שלנו ואני.

אבל הסיפור סטה מזמן ממסלולו הטבעי ואיבד כיוון. זהו אינו סיפור קלאסי על גיבור חינוכי, סיפור הבנוי מרצף מעשים טובים, בחירות נכונות ונצנצים.

בסיפור קלאסי הגיבור עומד מול מבחן המציאות, מול רגע שבו הוא צריך לבחור לעשות את הדבר הנכון. משהו בסגנון: האם לבחור בכסף או בתורה? או: האם למחול על כבודו או להתפרץ בצעקות? מכירים את המבחנים האלה?

בסיפורים עם הסוף הטוב בדרך כלל הגיבור יוצא שמח וטוב לב אחרי שבחר את הבחירה המרגשת שלו, וכך הסופרים מוכיחים לכולם שהבחירה בטוב הייתה הנכונה ביותר ושכדאי לכולנו ללמוד ממנה.

אני לוחץ במאמץ את ידי אל הרקות, מנסה להרגיע את הכאב מהחבטה בחלון. אבל מה אם הגיבור לא עמד במבחן? מה אם הוא בחר בכסף? מה אם הוא בחר להתפרץ?
מהדק את הלחיצה עוד.

רק ברגעים של הארה, כאלה שהשם שולח לאדם ביום בהיר ובהם נוצר בו לפתע רצון עז להיות הגרסה הטובה ביותר של עצמו - אני חוזר פתאום להיות אותו אברך, בעל טוב ואב מסור למשפחה קטנה ואוהבת.

האם בשמיים יש שער שנותר פתוח בעבורי? אולי שער תשובה?

בתפילת שמונה עשרה בבוקר, בצהריים ובערב אני מבקש במילה אחת פשוטה - לחזור.

לחזור... לחזור...

לפני שלושים שנה הייתי בחור עדין וצנוע. אח... להיזכר בנער הצעיר ההוא זה קסום - מסעיר - מרגש!

בתור נער, היה הבית שלנו מוקף חומה - משהו שנראה כמו מבצר שבו יכולים לגור לפחות מאה אנשים. השומרים שהקיפו אותה היו זקופים וערניים, מחפשים אחרי פולשים פוטנציאליים. אבל מצידה השני של החומה, בין גינות שופעות צבע, ניחוחות

פרי ופרחים, היה הבית. בניין קטן, ממש פצפון, המתנשא לגובה ארבע קומות.

צבע השמנת שעל הקירות תמיד היה נראה טרי, ומשבצות הזהב הפזורות עליו היו מסנוורות.

ושם, בבניין הזה, אם היה מזדמן לכם להציץ, הייתם רואים את קירות הבית הגבוהים שעוצבו על פי תרשים אדריכלי מורכב למדי, כמו מבוך.

לו חלם אדם לא רצוי להיכנס פנימה, היה מאבד את דרכו עוד בפסיעותיו הראשונות.

אקדים ואומר, לפני שנתקדם: אל תימשכו יותר מדי אחר השפע. הכול תעתועי ראייה, שלא תגידו שלא הזהרת.

נדלג על הסלון, גם כך כמעט תמיד הוא היה ריק. ריהוט משובח, ויטרינות מלאות יודאיקה. הלאה. עצרו!

ספריית קודש. היא שלי. אני הייתי היחיד שהשתמש בה, ואחרי החתונה היא הועברה לביתנו.

קומה שנייה - רוב חדרי המגורים. קומה שלישית - מרפסת, ועוד מיני יוקרה וכסף שלא ממש זכו לעניין מישו.

מוכנים לקומה העליונה?

דמיינו ניגון מרגיע של נבל, כי כאן זה עולם אחר.

בקומה הרביעית גר היה לו בחור צעיר, שקט ומופנם. מעולם לא הרים את קולו, ונעים היה לשהות במחיצתו. עדיין לא מלאו לו שמונה עשרה שנים. חתימת זקן שחורה וקטנטנה עיטרה את סנטרו. יש שאמרו עליו שהוא בעל חן פנימי.

ובכן, האומרים, לא דיירי הבית היו.

הבחור הזה הוא אני. מממ... חלק אחר ממני.

לו הייתם שואלים אז מהי דעתי על עצמי - וכנראה לא הייתם שואלים זאת - תפקידי בעולם כבר היה ברור: לעבוד את השם. פשוט.

וכמו לכל אדם אחר, גם לי היו סיבות לעזוב הכול ולחפש את האמת.

אבל כבר מצאתי אותה.

האמת היא שאין שום צורך לעזוב הכול ולחפש. כי לעזוב זה לברוח אל השקר. אם השם רוצה שאעבוד אותו מבית הוריי, מי אני שאהרהר בדרכים אחרות למצוא את עצמי?

אני יודע להעריך את הטוב שקיבלתי מתוקף היותי 'הבן של אבא שלי'. לא כולם היו הולכים לתפילה וחוזרים ממנה, ומקבלים מגש אוכל כסוף עד לשולחן, תרתי משמע.

החומריות של בית הולדתי לא השתוותה, ולו במעט, לרוחניות שאליה שאפתי להגיע, כמו כל בחור נורמלי אחר, לעניות... דעתי העתיקה.

באותו יום התפילין היו עוד היו בידיי, וכשאיש לא ראה, שלחתי חיור עדין אל חלל העולם. איש לא הביט בעיניי ששלחו שירה שקטה מאוד, כמעט בלתי נשמעת. העניבה השחורה הבוהקת לא הלמה אותי, אבל כמו בן טוב הידקתי אותה עד כמעט־חנק על צווארי, והכנתי את ליבי ליום נוסף. נפרדתי מנרתיק התפילין ויצאתי מהחדר.

באלגנטיות שהייתה חובה בסיסית בביתנו ירדתי את גרם המדרגות האחרון, מעלה בזיכרוני את הסוגיה שעליה דיבר יום קודם לכן ראש הישיבה, הופך בה והופך בה. כבר בסוף הסדר

הרגשתי שהצלחתי לתרץ את קושיי, והרעיון החל לקרום עור וגידים.

"דניאל", לפתע עצר אותי הקול.

המזכיר של אבא? הצטמררתי לראותו בתוך ביתנו.

למה הוא פה?

החששות החלו לצוף. מה עשיתי? על מה אבא כועס?

"האדון רוצה לפגוש בך".